

Diebliffet, da det kun er et forberedende Forslag, der foreligger, gjerne indrømme, at der kun er liden Profit at vinde derved men naar vi først faae dette gennemført, skulle vi nok komme med Forslag, om at gaae nogle Skridt videre, og saa har jeg idetmidste den Overbeviisning, at der maa aarlig kunne spares betydelig paa disse enorme Udgifter. Dersom vi ikke snart komme til en Ordning af disse Forhold, maa det være mig magtpaaliggende i sin Tid at stille Forslag til, at de Supplementer, som nu gives gennem Finantsloven, kunne bortfalde, idet det forekommer mig, at 2 1/2 Million om Aaret maa være nok for dem, der skulle være Tarvelighedens og Selvfornægtelsens Repræsentanter her i Landet. Det er jo bekjendt, at der her paa Finantsloven under § 21 II „Tilskud til kirkelige Diemed“, f. Ex. er 4 Voster, hvorefter der for Diebliffet, navnlig paa næste Aars Budget, er opført lidt over 17,000 Rd. Tilskud, ikke at tale om, at der gives Tilskud til Opførelsen af forskjellige Kirker. Jeg skal altsaa gjøre den Paastand gjældende, som den ærede Rigsdagsmand for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) ogsaa gjorde, at det er paatrængende nødvendigt, at der kommer en Forandring i den Henseende, og at man ikke skal vente, indtil de kirkelige Reformer havde fundet Sted; thi det er min Overbeviisning, at, dersom man ret længe lader det staae hen, som det er nu, vil man snart komme til at høre som den almindelige Mening i Landet, at det er aldeles urigtigt, naar der skal være virkelig Religionsfrihed og skal kunne være endogsaa forskjelligt stillede Menigheder i Folketirken, at man saa skal vedblive at betale Afgifter til dem, som man ikke vil slutte sig til. Det har været hørt mange Steder i offentlige Møder, at det var uret, at ikke enhver Tiendeyder fik Lov til at beholde sin Præstetiende, naar han selv vilde holde sig sin egen Præst. Jeg har altid bekæmpet den Slags falske Lærdomme. (Afbrydelse). Jeg har maaffee i den Henseende havt en værre Stand end det ærede Medlem bag ved, der gjør sig lystig. Jeg anseer det for en falsk Lærdom og skal altid bekæmpe den; men det er vist og sandt, at Bevaringen af disse Midler

for Staten vaanfæltiggjøres for hver Dag, hvori dette Spørgsmaals Afgjørelse opsættes. Jeg troer ogsaa, at der er en stor Uret i, at man lader denne Forvirring i Begreberne vedblive at bestaae, hvorefter man betragter Sogne og Communer som en Eenhed og snart fordrer, at Præstetienden skal tilhøre Communen, snart at den skal tilhøre Sognet, (Stemmer: Menigheden) den geistlige Inddeling er jo det, jeg kalder Sognet. De, der have en virkelig Interesse for at bevare disse Midler for de kirkelige Diemed, skalde ikke tøve med at faae en Ende paa denne Side af Sagen; det er min Overbeviisning, at de derved skade istedetfor at gavne Kirkens Sag. Jeg skal iøvrigt ikke opholde Thinget længere. Det hele ærede Ministerium, Regjeringen, har jo erklæret sig imod disse Forslag, saa det jo er en meget vaanfælig Stand, man har; men det skal imidlertid ikke forhindre mig fra at haandhæve det, som jeg anseer for det Rigtige. Dersom man lod sig slaae af Marken af Regjeringens Modstand, saa kunne vi gaae hen og lægge os, som man siger, saa kunde man aldrig faae noget Skridt gjort fremad, uden at Regjeringen gif i Spidsen; men lad os lægge Mærke til, at vi ikke have nogen parlamentaerisk Regjering, saa det er ikke sagt, at Folkets store Mængde vilde være tilfreds med den Retning, hvori den ledes af Regjeringen. Til disse faa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet: Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer, som imødegik de saa Ord, jeg før sagde, betragtede mine Udtalelser paa en Maade, som jeg ikke troer er den rette. De stillede sig overfor, hvad jeg havde udtalt, som om jeg vilde have dette Spørgsmaal endelig afgjort idag. Evertimod, jeg siger, at det ikke er modent til Afgjørelse, og som Følge deraf er det urigtigt at afgjøre det nu, og de andre Herrer ville have det afgjort, men i en bestemt eensidig Retning. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds (S. A. Hansen) sagde, at jeg ikke med Rette kunde fremhæve, hvad man saavel her paa Thinget som i Pressen havde udtalt for Kirken, men